

Dobra srca.

Sedlá si konje Francek iskre,
Pa zida hiše in gradé,
A Minka v peč postavlja piskre,
Oh, lačna punica je vže!

In govoriti Francek jame:
„Da veš, strmela, Minka, boš,
Gradove bodem zidal same,
Ko velik, čvrst postanem mož.“

Očetu, materi odkažem
Najlepša grada dva, da veš;
A z Jurčkom tudi ti, — ne lažem,
Gradič pričakovati smeš.“

Pa pravi Francku Minka mala:
„Grajščine meni treba ni,
Najrajše bi s teboj ostala,
Okusne kuhala jedi.“

Tako pač veter ne pripiše,
Kot Jurček vrata brž odprè,
Poruši Francku naglo hiše,
Prevrne Minki lonce vsè.

„Igrala se ne bosta sama,
Če nočeta na vrt z menoj!“
„Oj mama“, kliče Francek; „mama“,
Zakliče deklica takoj.

„Kaj kličeta, otroka moja,
In kaj pomeni ta ropot?
Ha, Jurček ti in roka tvoja
Nemiru zopet sta povod?“

In mati sežejo nad vrata
Po šibo. „Nikdar, nikdar več,
Oj mama zlata, mama zlata!“
Poredni veka sin proseč.

„Zakaj sva klicala?“ sestrica
Po strani Francku šepeta,
Solzé kropé obema lica,
Za Jurčka prosita oba.

St. pl. Orlovič.

